

LOBI

(november 1952 - november 1954).

Na die glorie-tijd van 't seminarie, wordt Rob brouse-pater in Lobi. 't Is maar 'n kleine missie in vergelijking met andere posten, maar toch zo uitgestrekt als Limburg. De missiegebouwen zijn pas gebouwd in leem : woonhuis, kerk en 'n paar klassen. Noodgebouwen die soms lang blijven staan. Toch is de Broeder reeds bezig met brikken-slaan voor definitieve gebouwen, zoals b.v. het huis voor de Zusters.

De missiepost is mooi gelegen tussen palmbomen, langs de grote weg Bondo-Monga-Bangassou. 't Volk heeft jaren lang gebid en gesmeekt om hier 'n missie te krijgen en 't is gelukt. De mensen zijn er zeer dankbaar voor en hebben van 't begin af goed bij 't bouwen geholpen en helpen nog steeds.

Rob trekt de brousse in met zijn fietsje. De kristenen moeten zoveel mogelijk gelegenheid hebben te biechten en te communiceren. In die tijd werden de kisten nog gedragen door de kristenen. Ze deden dat gratis, al is het 'n hele karwei 'n veldbed, keuken- of altaarkist op je hoofd te sjouwen tot het volgende dorp. De man die 't plooi-tafeltje en -stoel toegewezen kreeg, prees zich gelukkig.

Rob knapt de kapellen op, bouwt 'n nieuwe, waar de vorige versleten of ingevallen is. Zoekt de dorpjes op die nog geen kapel rijk zijn.

Het is steeds de grote moeilijkheid katechisten te vinden voor al die kapellen. Rob hoort klachten en moet 'n katechist afzetten... maar 'n dorp zonder katechist verwordt helemaal.

De mensen komen goede dag zeggen en brengen 'n geschenkje mee : 'n kip, 'n paar eieren, appelsienen, apenootjes en dies meer. Ze komen de pater hun moeilijkheden voorleggen : deze met zijn wederhelft, die met zijn kinderen, 'n ander met broers of buurlui.

De hoofdschotel is wel de bruidschat (mosolo) die de man voor zijn vrouw moet betalen aan haar familie. Daar die familie nooit genoeg heeft, geraakt het betalen nooit gedaan. En als 'n jaarlijks cadeautje te lang uitblijft, komt moeder haar dochter wel eens terug halen. Hier is gelegenheid te over voor overreding en sussen der beiden partijen.

Met de katechist en de burgemeester wordt uitgezocht of er kristenen het dorp hebben verlaten en of nieuwe bij zijn gekomen.

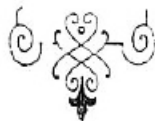
's Morgens vóór de Mis en 's avonds bij 't rozenhoedje biecht horen en ook twee maal per dag preek. Dan, de ondervraging der bidders vraagt ook wel 'n tijdje en zo is iedere dag gevuld met werk en zorg. 's Anderdaags gaat de reis weer verder over de heuvelen.

Thuis op de missie, wordt heel de reis verteld en besproken. Er is hier gelegenheid genoeg, tussen de broussereizen in, om 'n handje te helpen. Ook heeft Rob 'n naai-machien en de schooljongens komen af met hun broeken en homdjes. Er dient 'n lijstje gemaakt, zoveel liefhebbers zijn er.

Voor de kerk wordt ook gezorgd. Met 'n paar dorpelingen repareert hij de lemen muren. Uit de bedding van de rivier wordt 'n soort kalk (mpembe) gehaald om de muren te witten. Rob schildert 't altaar in wit en rood, de enigste kleuren die hij vinden kan.

Hij lette ook op de kerkzang. Daarvoor had hij 'n onderwijzer die dat buitengewoon goed deed. Rob zelf kon niet zingen en wist dat zelf goed. Daarom had hij de gewoonte 't deuntje te fluiten : "Hij die geen liedje zingen kan, moet er maar eentje fluiten". 't Trok er ten minste op. Zo kunnen wij begrijpen hoeveel moeite en doorzettingsvermogen het aanleren van Prefatie, Paternoster en Ite missa est hem heeft gekost vóór zijn priester-wijding. En dat zong hij heel hoog, maar vrij goed.

En dan gaat hij weer de brousse in. Door de raadgevingen van de Overste en de ondervinding van elke dag, leert Rob het vak van brouse-pater door en door... Maar telkens doemt op de achtergrond van zijn gedachten weer het heimwee op naar 't seminarie.....

Dakwa

(november 1954 - mei 1955)

Dakwa : de post van de hoema ! de ware hoema ! We noemen de paters van Dakwa : "de pastoor en de kaplaantjes van de hei".

Dorre grasvlakten met wat kreupelhout en amzalige boompjes. 'n Winderige streek, hoog gelegen en betrekkelijk koud. In het droog seizoen worden deze grasvlakten afge-stookt en de branden kunnen dagen lang duren. Heel de streek is verpest door de brand-lucht. Zwarte roofvogels cirkelen bij tientallen boven en rond het vuur om vluchtende muizen, ratten en slangen op te pikken. Hoog zweven ze rustig rond om dan ineens naar te duiken in 'n plotse val en zo hun prooi te bemachtigen. 't Grote wild is al eerder ge-vlucht voor deze gewone branden. 't Gebeurt echter wel eens dat enige dorpen samen 'n georganiseerde grote jacht opzetten in 't droog seizoen. Aan de vier windhoeken van 'n streek van duizenden vierkante kilometers, wordt de brand te gelijker tijd ontstoken. Er sneuvelen honderden olifanten maar er vallen ook mensenlevens.

In dat wijde, wilde, hoge gebied ligt de missiepost Dakwa, tegen de flank van de heuvel aangeveld, schraal, vol rood-bruine keien en stenen. Wat verder op, wonen de Zusters en langs de andere kant boven op 'n andere heuvel, ziet men de Staatspost. In de diepte stroomt 'n grote beek, de Mbima. En aan de overkant van het water liggen de magazijnen der blanken.

't Is de meest uitgestrekte missiepost. De dorpen bestaan uit heel lage hutten, met opzet zo laag gebouwd wegens de vele felle winden. De mensen zijn er stugger, niet erg schappelijk en zeer terug getrokken.

De Overste van Dakwa heeft aan Monseigneur gevraagd of Rob zou kunnen komen om de ruiten in de ramen te zetten van de nieuwe kerk. 't Is 'n mooie, frisse bouw, bijna klaar. Maar er zal nog flink moeten doorgewerkt worden. Monseigneur komt ze plechtig inzegenen ter ere van O. L. Vrouw. Het Mariajaar 1954 loopt ten einde en het moet dit jaar nog gebeuren.

Rob is steeds 'n vurige Mariavereerder geweest en met ijver werkt hij dan mee aan de voltooiing van de kerk. "En geen glas breken, want anders komen we te kort", wordt hem gezegd. Met 'n helper, meet en past Rob geduldig iedere opening. Die zijn immers niet gelijk en ook niet altijd haaks : de timmerlui kijken niet op 'n centimeter-tje ! Rob rekent het zo profijtig mogelijk uit. Terwijl hij aan 't werken is, praat hij in zijn eigen : "Als ik dat zo neem en dan zo, dan... Wacht eens... zo zal 't beter zijn". Met fijne spijkertjes worden de dunne latjes in de ramen vastgezet, want stopvorf is er niet.

En binnen afzienbare tijd staan de ruiten te pronk...

En het Mariajaar wordt plechtig beëindigd door de inzegening van de kerk in tegenwoordigheid van 'n grote massa kristenen. Van heinde en ver zijn ze gekomen. Zoveel volk is op de missie nog nooit te zien geweest.

Hier leert Rob ook auto rijden, maar hij is nooit 'n eersterangs chauffeur geworden. Broeder Peerke zei : " Ik zou toch eerder paternoster dan wel auto willen zijn in de handen van Rob". En hij kon het weten...

Liever reed Rob met zijn motortje over de wijde wegen. Er zijn zoveel scholen te bezoeken, vele scholen, waar tussen enige met volledig onderwijs. De onderwijzers zien hem graag komen, omdat ze weten dat hij hen niet wil vangen, maar helpen met raad en daad.

Lang is hij hier niet geweest, maar later komt hij nog terug.